

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra To ærlige Mænd (Heegaard-Schiødte)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann07tom-shoot-idm140702590894160/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Dalen i Damp! De høje Toppe glimter
 Med evigt Sne-Skær gennem Luftens Skygger:
 Ud over Taagen Tanken Bro sig bygger
 Ad Bjerget op, hvor Gran ved Gran Du skimter,
 Som Spir ved Spir langs Mailands Kirketag;
 Og her, paa Skellet mellem Nat og Dag,
 Hvor endnu Landevejens Baand kan øjnes,
 Hvor, Afsats over Afsats, Fjældet højnes,
 Som stødte det i Himlen ind sin Pande —
 Her mødes jeg med Jer, I tabte Venner,
 Som mødtes Mænd fra fjerne, delte Lande.

Ja, det er Jer! De kendte Træk jeg kender —
 To Filosofer af forskellig Tro,
 Men under begges Bryn en Klarhed brænder,
 Der vidner om, at Sjælen er i Ro:
 For tidligt segnet under Arbejdsaaget,
 Men adlet i et ærligt Arbejds Kamp,
 Med Dødens Lysning over Øjelaaget
 I kommer mod mig gennem Dalens Damp!

Skal jeg da ræddes, at min Dal I gæster?
 Skal jeg med Undren spørge hver: hvordan?
 Den ene død som Forsknings frie Mand —
 Den anden stedt til Jord af Kirkens Præster!
 Den ene blev, til Døden Øjet lukked,
 Trods Smerter „Filosof“, sin Viden tro —
 Den anden, under for en Byrde bukket,
 Slog Fjælen over den afbrudte Bro:
 Tilsammen Vidner om, at Livet leder
 Fra fælles Udgang bort mod delte Maal —
 Tilsammen ærlige Personligheder
 Og hver for sig gedigent Guld og Staal!

Jeg spørger ej. I kan mig dog ej svare;
 Se kan I paa mig, men jer Mund er lukket;
 Selv maa jeg mig de store Spørgsmaal klare,
 Selv maa jeg med hver Ængstelse faa Bugt:
 Men at I staar der *sammen* for mit Syn,
 Mod Nattens Stund saa rolige, saa milde,
 Med denne Fredens Klarhed over Bryn —
 Det leder mig paa Vej mod Svarets Kilde.